

Minden rendben lesz!

írta: Pohánka Edit

A toronyház 24. emeletén szállt be az asszony a liftbe. A férfi pár emelettel lejjebb. Látszólag annyi közös volt bennük, hogy mind a kettejükön kiütközött a fáradtság. Nem csoda, az esti tízes híreket, már rég bementék a hírcsatornák. Az asszony hatvan feletti, értelmes arcú, de munkában megfáradt tekintetű, ruházata egyszerű, praktikus, kezén fizikai munka nyomai. A férfi negyvenes, sportos, drága méretre szabott öltöny, értékes óra. Márkás aktatáskát szorongat.

Igazság szerint közös életük során körülbelül másfél percet kellett volna eltölteniük egymás társaságában, egy légtérben, másfél méteres távolságban. A sors azonban egy régóta esedékes találkozás színpadjaként jelölte a toronyházi liftet, a két, egymást sosem látott embert főszereplőkké, bennünket pedig képzeletbeli nézőkké téve. Indulhat is a virtuális előadás!

Érdekes módon a férfi esett pánikba, amikor a 13-14. emelet között megállt a lift, és villogni kezdett a kijelzőn a hibakód, és a vész hívó panel. Pánikszerűen nyomogatni, majd ütögetni kezdte a gombokat. Nem történt semmi, ekkor lázasan keresgélgni kezdett a zsebeiben, majd az aktatáskájában, de sehol nem találta a telefonját. A férfi már izzadt, kapkodva szedte a levegőt, és újra nekiesett a jobb sorsra érdemes nyomógomboknak.

- Uram, Uram!!! Hagyja abba, kérem! Gondoljuk át logikusan! A kijelzőn az szerepel, hogy a központban vettük vészjelzését, hamarosan kiérünk a helyszínre! Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz!!! – szólalt meg nyugodt hangon az asszony.

Emberünk erre elszégyellte magát, csillapodott a légzése, és kissé visszatért a szín is az arcába.

- Ne haragudjon, de nem bírom a bezártságot. Régi rossz élmények...-szabadkozott.

Az asszony a kabátkáját leterítette a földre, majd leült törökülésbe a padlóra. - Mindenesetre én kényelembe helyezem magam. Csatlakozzon hozzám! Ne gondolja, hogy én nem félek! Csak van egy régi trükköm ilyen helyzetekre...

A férfi vonakodva bár, de lassan leereszkedett a másikkal szemben, az irattáskáját használva párnának, az arcán lemondással, beletörődéssel.

Az asszony mosolyogva beszélt hozzá: -Tudja, ha eltereljük a gondolatainkat, mondjuk úgy, hogy beszélgetünk egymással, szinte észre se vesszük, és itt lesz a segítség. Pesti Emese vagyok. Itt dolgozom a 24-en. Én takarítom az ottani irodákat.

- Kiss Tamás vagyok, befektetési cégem van, és itt van a székhelyünk - mutat a feje fölé – én jöttem el utolsóként, mert egy fontos üzleti tárgyalásunk lesz holnap, és elő kellett készítenem a szerződéseket - mutat lefelé a táskájára. - Tudja büszke vagyok a cégemre, és arra, amit elértem. Nagyon mélyről indultam, ahol most tartok, azt a saját erőmből építettem fel. – Tamás

az eddig hóna alatt szorongatott magazint leteszi a földre, és rámutat egy főcímrre: - Látja, itt írnak rólunk, majdnem egy oldalas interjú velem.

- Gratulálok! Büszke lehet magára valóban! – Az asszony őszinte mosolya, és a téma szemmel láthatóan megnyugtatja a férfit, most már saját magán kívül a másikat is kezdi észrevenni.
- Beszéljen magáról Emese! Mióta takarít?
- Két éve. Akkor mentem nyugdíjra. Az unokáimat én nevelem, és szükségem van a pénzkiegészítésre. Tudja, egyetemre készülnek...
- És nyugdíj előtt mi volt a munkája? Hadd tippeljek, szerintem maga értelmiségi munkát végzett, ugye tanárnő volt!?
- Miből gondolja? Abból, ahogyan itt szépen leültettem magát a sarokba, mint egy rossz gyereket? – Mindketten elmosolyodtak ezen. Tamást egyre jobban érdekelte ez a furcsa kis asszony. – Ki kell, hogy ábrándítsam, kormánytisztviselő voltam, közegészségügyi-járványügyi felügyelő. - Emese tekintete a magazinra esett, amely ott hevert kinyitva közöttük. Az egyik cikk a 2020. évi nagy koronajárvánnyal foglalkozott.
- Most pedig irodákat takarít? - Ámul el Tamás.
- Nem szégyen az! Végül is a népegészségügy szolgálatában dolgoztam akkor is és most is! Kiváló referenciáim vannak! Tökéletes az elméleti tudásom, amit a gyakorlatban remekül kamatoztatok! Diplomás higiéniai munkatárs vagyok! A nagy 2020-as Koronavírus járványra is jól emlékszem. Kemény időszak volt nekünk. Rengeteget dolgoztunk azon, hogy kis megyénkben kézben tartsuk a járványt. Tudja, akkor még nem a Fővárosban éltem. A férfi mélyen elgondolkodva nézett maga elé, Emese pedig az emlékekbe merülve folytatta. - Nagyon sok mindennel foglalkoztam népegészségügyes pályafutásom során, de a COVID-19 járvány maradt a legmeghatározóbb élményem. Maroknyian voltunk egy-egy járásban, akik felelősséget vállaltunk sok-sok ezer emberért.
- Jól emlékszem az Operaív Törzsre, és az Országos Tisztifőorvosra, aki mindig megmondta, hogy mit mikor, és miért kell tenni!
- Igen, tudom, hogy miről beszél. Eltelt már húsz év és az emberek még mindig keveset tudnak a „közkatonák” szerepéről. Persze kellett a központi iránymutatás, de a „helyi várvédők” nélkül nem sokra mentek volna. Központi kommunikáció volt, helyi szinten nem használhattuk a médiát, pedig a megyék eltérő módon, a saját erőforrásaik, szervezési gyakorlataik, döntési képességeik, talpraesettséjük, szakmai belátásuk szerint kezelték a helyzetet. A helyi csoportos kommunikáció hiányában pedig mi azt az eszközt használtuk, amit tudtunk. Minden érintett ügyfelet, akivel a járvány során kapcsolatba kerültünk, empatikus módon, segítőkészen, egyéni élethelyzetének figyelembe véve informáltunk, támogattunk, jóval többet tettünk, mint ami egy

hivatalnoktól elvárható lett volna. Így biztosak lehettünk abban, hogy akit testközelből érint a vírus, tudja, hogy számíthat rá. A járvány második hullámában szinte szó szerint éjjel nappal megfeszített munka zajlott minden népegészségügyi irodában. - Emese hirtelen visszatért a jelenbe, mert észrevette, hogy Tamás a kezébe fekteti a fejét, és hangosan felsóhajt. -Ne haragudjon, biztosan untatom!

- Nem untat Emese, dehogya! Csak tudja, én is érintve voltam a COVID-19 járványban! Előjöttek az emlékek. Jó is, hogy szóba került, ez életem azon részéhez tartozik, amit nem tudtam lezárni. Fiatalemberként nagyon szegény voltam. Saját hibámból hajléktalan, munkanélküli lettem. Elindultam Ausztriába szerencsét próbálni, hátha valami alkalmi munka kihúzza a pácból. Így talált engem a COVID-19-es járvány 2020-ban. Beteg lettem, pozitív teszttel, így kizsupoltak a sógorok. Magyarországon Vas megyében találtam magam a határon. Betegen, kiszolgáltatottan, senkinek sem kellve.

Most Emesén volt a sor, hogy felkapja a fejét – Vas megyében? Hát ez érdekes, folytassa!

- Szóval senki nem akart szóba állni velem. Míg aztán egy hölgy, akit ügyintézőként kaptam a népegészségügytől, szárnyai alá vett. Intézett nekem egy elkülönített emberhez méltó szállást, ahol a karanténomat letölthettem, segítséget, hogy ne haljak éhen ez idő alatt, gyógyszereket, amikkel a napokig tartó magas lázamat végre le tudtam vinni, és ami a legfontosabb, hogy kedves, emberi szavakat kaptam tőle, amiből bátorítást és erőt meríthettem. Egy idegentől, akinek én nem voltam senkije, semmije. Ekkor határoztam el, hogy talpra állok, és nem fogom feladni.

Emese hallgatott, és csak nézett maga elé. Nem tudott megszólalni, nem tudott mit mondani. Aztán végül mégis csak elsuttogta: - A foglalkozás elérte célját, jól eltereltem a figyelmét! Hallgassa csak a hangokból ítélve, megtaláltak minket!

Az események ezután villámgyorsan követték egymást. Rövidesen elindult a liftjük lefelé.

-Tudja mikor talpra álltam, sokat kerestem azt a hölgyet, aki ilyen jó volt velem ismeretlenül, de nem találtam meg. Azt mondták a hivatalban, hogy elvált, és másik városba költözött. - Merengett Tamás. Megállt a lift. Tamás Emese felé fordult: - Tudja mit írt rá a „piros karanténos cetlim” hátuljára az ismeretlen jótevőm? A lift kinyílt. Az asszony a férfi szemébe nézett, és talányos mosollyal az arcán így szólt: - „Minden rendben lesz!” Megmondtam nem?

Az előtérben három öltönyös férfi várta, és fogta aggódva koszorúba Tamást, és már vezették is el a kijárat felé. Mire magához tért, és hátranézett, már csak Emese mosolygó arcára vethetett egy pillantást, és búcsút intó kezére.

Pár nap múlva munkahelyén Emesét egy üzenet várta: Gratulálok Emese! Ön a cégem új higiénés részlegének igazgatója! MOST LESZ MINDEN RENDBEN! Aláírás: T.

Pörandó Edit

Handwritten scribbles at the bottom of the page, possibly including the number "2000".